

Kdybych tak věděl jak daleko je ode mě k tobě.
Kdybych tak věděl...

Lásku budem střežit,
jako oči z nugátu,
jako diamanty ničeho co kloužou po drátku
až k tvému sluchátku.
Jakou roli zvolit,
až si začnem kazit
nad tichou louží náladu.
Je v nás trocha smrti.
Je v nás trocha hudby.
Je v nás trocha všeho.
A tak si pro nic odíráme čelo.
Moje princezno jsi jako z plakátu.
V zemi neměnného nikoho co nemá počátku.
Hm... nepouštěj moji ruku,
jinak i pohled spadne
do hlubin samozvuku.
Hm... teď prosím ne!
Proč si to děláme,
těžší než to samo je?
Vezmi si záložku z knihy příběhů
Malého Prince jenž tě chtěl vždycky líbat na sněhu.
Rád by trochu tepla.
Ty jsi za horami.
A přesto je to blízko
do krajiny jeho těla.

Ochozy plameňáků.
Jsem tam kde jsi ty,
věžeň mezi zdmi,
slovo mezi tvými rty.
Ochozy plameňáků.
Budu vždycky jinde.
Promlčená chvíle.
A slunce možná vyjde.

Máš oči z máku.
Cítím vůni šera.
I když nejsi se mnou.
I když dneska není včera.
Vždycky jsem přece tvrdil, že má cenu plout
a platit vůlí pocitu za tu němou show.
Pro co jsme to dělali? Pro co jsme to kuli?
Začaly se měnit sny a my to vzdali v půli.
Každej v jiným vlaku
středem žlutejch mraků
jedeme do stanice kde mi chytneš moji ruku.
Hm... už ji znovu nepouštěj,
jinak se tu ztratím,
svět je na mě velikej.
Hm... Už znova ne!
Proč si to děláme,
těžší než to samo je?
Kradli jsme si svobodu.
Já arogantní dirigent,

ty náruživěj hráč,
co si mě chtěl připoutat.
Chyby jsou tak lidský,
až z nich máme strach.
Hledali jsme barvy
a teď prodáváme prach.

Ochozy plameňáků.
Jsem tam kde jsi ty,
vězeň mezi zdmi,
slovo mezi tvými rty.
Ochozy plameňáků.
Budu vždycky jinde.
Promlčená chvíle.
A slunce možná vyjde.

Ochozy plameňáků.
Jsem tam kde jsi ty,
vězeň mezi zdmi,
slovo mezi tvými rty.
Ochozy plameňáků.
Budu vždycky jinde.
Promlčená chvíle.
A slunce možná vyjde.